

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 15. 6. 2014
podpis:

V Praze dne 15. 6. 2014
Č.j.: MV-45646-4/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0243r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal pan

..... - Ukrajina, státní občan Ukrajiny, trvale bytem
....., (dále jen „žadatel“), rozhodnutí
Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy ze dne 24.2.2014, č.j.: VS-1599/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), a rozhodl **t a k t o** :

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Krajského úřadu Olomouckého kraje požádal žadatel o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla Ministerstvu vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) doručena dne 2.7.2013. Žadateli byl na území České republiky povolen trvalý pobyt ode dne 17.10.2007. Žadatel je ženatý se státní občankou Ukrajiny, z manželství se narodili dva synové, rovněž státní občané Ukrajiny.

Ze spisového materiálu mimo jiné vyplývá, že žadatel se zdržuje na území České republiky od roku 1996, v roce 1997 zde zahájil podnikatelskou činnost. Po celou dobu zde působil v různých podnikatelských subjektech, v současné době podniká jako fyzická osoba, od 16.7.2012 má koncesovanou živnost na silniční motorovou dopravu.

II.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky, stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) c) a d) zákona o státním občanství.

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, je nutné konstatovat, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, se s nabytím

Vypraveno dne:

1

15. 6. 2014

účinnosti tohoto zákona dnem 1.1.2004, doklad o pozbytí dosavadního státního občanství od žadatelů nevyžaduje.

Žadatel však nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť v rámci správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že neplnil povinnosti vyplývající ze zvláštního předpisu upravujícího pobytový režim cizinců na území České republiky a rovněž povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění. Nesplněnou citovanou zákonnou podmínku mohlo Ministerstvo vnitra žadateli prominout ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 tohoto zákona z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Ministerstvo vnitra žadateli nesplnění výše uvedené zákonné podmínky neprominulo, a proto jeho žádosti svým rozhodnutím ze dne 24.2.2014 nevyhovělo.

III.

Zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo žadateli doručeno dne 28.2.2014. Dne 11.3.2014 proti němu podal žadatel včasný rozklad v souladu s ustanovením § 83 odst. 1 správního řádu.

V rozkladu uvádí, že v odůvodnění zamítavého rozhodnutí jsou v několika místech uvedena nepravdivá či zavádějící tvrzení. Žadatel tento výrok uvedl v souvislosti s tvrzením, že Ministerstvo vnitra konstatuje jeho enormní množství cest na Ukrajinu, což dle něj přece nemůže znamenat, že žadatel nemůže být dobrým občanem České republiky, nehledě na volnost pohybu občanů Evropské unie (dále jen „EU“). K uvedenému se vrací v rozkladu ještě jednou, kdy uvádí, že je nutno se pozastavit nad konstatováním Ministerstva vnitra o jeho pasu s enormním množstvím razítek při cestách na Ukrajinu.

Žadatel dále argumentuje tím, že se v České republice při podnikání vždy živil řádně a tvrzení, zda podnikal v družstvu či jako soukromá osoba, nemůže být rozhodujícím argumentem pro udělení státního občanství České republiky, stejně tak jako jeho majetkové poměry. Domnívá se, že čím bohatší jsou občané každé země EU, tím lépe pro tu kterou zemi.

Žadatel dále nesouhlasí se závěry cizinecké policie, že se nezdržoval v uvedených nemovitostech, ačkoliv je tam přihlášen již od 2.07.2012. K tomu uvádí, že nejde ze strany policie o podložené tvrzení, kdy lze pobyty prokázat pasem, jehož je žadatel vlastníkem. Nesouhlasí rovněž s konstatováním Ministerstva vnitra, že by nedodržel požadavky týkající se vedení domovní knihy, resp. neposkytoval ubytování zjevně nepřiměřené úrovni poskytované jinými ubytovateli v objektech obdobného určení v obci. Žadatel se dále zmiňuje o skutečnosti, jak se jej Ministerstvo vnitra snaží vylicít jako neplatiče, kdy poukazuje na rok 2009, kdy opakovaně, s malým zpožděním, uhradil zdravotní pojištění s tím, že v současné době má i přeplatky a platí s předstihem.

Závěrem rozkladu žadatel odkazuje na skutečnost, že tu má rodinu, řádně zde žije a chce tu nadále žít a pracovat. Chce dodržovat zákony této země a zajistit svým synům řádný život bez stresových situací.

V souladu s výše uvedeným tak žadatel žádá o přezkoumání napadeného rozhodnutí.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra. V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti, argumenty a důkazy důležité pro rozhodnutí.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že žadatel splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) c) a d) zákona o státním občanství, neboť má na území České republiky povolen trvalý pobyt po dobu nejméně pěti let ke dni podání žádosti, nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a před Krajským úřadem Olomouckého kraje prokázal znalost českého jazyka.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žadatel nesplnil podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že skutkový stav byl prvoinstančním správním orgánem zjištěn dostatečně a napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Důvody zamítnutí žádosti, respektive neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) tohoto zákona, jsou z napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé.

K jednotlivým bodům rozkladu ministr vnitra konstatuje následující.

Ke konstatování Ministerstva vnitra ohledně enormního množství cest žadatele na Ukrajinu v souvislosti s posouzením, zda splňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, je nutné uvést, že odhlédne-li se od skutečnosti, že žadatel není občanem EU, pak se lze ztotožnit s jeho úsudkem,

že cizinec s enormním množstvím razítek v cestovním pase teoreticky může být dobrým občanem České republiky. V uvedené souvislosti je však nutné poukázat na vyjádření žadatele, kdy sám připustil, že na Ukrajinu jezdí pravidelně každý víkend, a to maximálně na týden. Ministerstvo vnitra vzneslo pochybnosti, zda se tak žadatel zdržuje převážně na území České republiky s tím, že s ohledem na nemožnost prokázání této teze dospělo k závěru, že žadatel zmíněnou podmínku splňuje. Ministr vnitra tak nemá žádný důvod se těmito úvahami žadatele zabývat, když nebyly důvodem zamítnutí jeho žádosti.

K argumentaci žadatele o jeho řádném podnikání a životě v České republice a jeho majetkových poměrech ministr vnitra konstatuje, že o pracovních pozicích žadatele se Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí zmiňuje v souvislosti s jeho aktivitami v České republice, ale rovněž pak ve spojitosti s jeho trestnou činností, za kterou mu byl soudem uložen trest odnětí svobody s podmíněným odkladem. Tento mu byl poté na základě prezidentské amnestie prominut. Ministerstvo vnitra nezamítlo žádost žadatele z důvodů jeho postavení v České republice, kdy tyto údaje mají pouze popisný charakter. Lze se jistě ztotožnit s tezí žadatele, že čím bohatší

jsou občané každé země EU, tím lépe pro tu kterou zemi, není však lhostejné, jakým způsobem ten který žadatel své bohatství nabyt.

K nesouhlasu žadatele vyjádřenému v rozkladu ke stanoviskům cizinecké policie k žádosti, ministr vnitra konstatuje, že odhlédne-li se od skutečnosti, že nikdo není vlastníkem pasu, nýbrž pouze jeho držitelem, realita zapsaného pobytu ještě nedokazuje, že se cizinec na dané adrese skutečně zdržuje, a tudíž dodržování zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), údajem z cestovního pasu nelze dokázat, zejména zjistí-li cizinecká policie dotazem v obci, že se konkrétní cizinec na dané adrese nezdržuje. Ministerstvo vnitra, potažmo i ministr vnitra, nemají důvod zpochybňovat závěry cizinecké policie a nejsou ani kompetentní k zpochybňování jejích závěrů, ledaže by z předložených důkazů žadatele plynul jasný opak. V tomto směru je třeba pohlížet i na závěry učiněné cizineckou policií související s poskytováním ubytování či vedení ubytovací knihy, ze kterých vyplývá, že žadatel opakovaně porušoval zákon o pobytu cizinců. K uvedenému je třeba dále uvést, že příslušníky cizinecké policie byly provedeny dvě pobytové kontroly v roce 2013, při kterých bylo zjištěno, že žadatel v místě údajného bydliště nebydlí a nikdy zde nebydlel, přestože je tam přihlášen od 2.7.2012.

V souvislosti s pochybením žadatele na úseku hrazení pojistného na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „pojistné“) je třeba uvést, že u žadatele se nejednalo o pochybení pouze v roce 2009 – viz napadené rozhodnutí. Nejednalo se však o velká pochybení a žadateli by bylo možno tyto nedostatky prominout jako případ hodný zvláštního zřetele.

Ministr vnitra rovněž nezpochybňuje skutečnost, že zde žije rodina žadatele, že zde chce žít, pracovat a dodržovat zákony této země a zajistit svým synům řádný život.

Zákon o státním občanství umožňuje v případech hodných zvláštního zřetele prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Ministr vnitra konstatuje, že v souladu s výše uvedeným neshledal důvody pro její prominutí ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, a proto se ztotožnil s rozhodnutím Ministerstva vnitra, kterým byla žádost zamítnuta, zejména na základě porušení podmínek žadatelem stanovených v zákoně o pobytu cizinců. Zároveň zdůrazňuje, že na prominutí splnění kterékoliv podmínky, respektive na udělení státního občanství České republiky, není právní nárok. V uvedené souvislosti odkazuje ministr vnitra na usnesení Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8.3.2000, kdy Ústavní soud judikoval, že „v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmlouvou o státním občanství“. Uvedenou tezi pak Ústavní soud dále rozpracoval ve svém usnesení č.j.: II. Ús 624/06 ze dne 17.5.2007, ve kterém přímo konstatoval, že „není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.“

Na základě výše uvedených skutečností ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

